

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ANDREI CIOBANU

SUGE-O, RAMONA!

PESTE 1 000 000 DE
CITITORI ONLINE

LITERA
București

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate

Ilustrație copertă © Alina-Gabriela Nechita

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editori: Vidrașcu și fiii

Corector: Ionel Palade

Copertă: Bogdan Mitea

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIOBANU, ANDREI

Suge-o, Ramona! / Andrei Ciobanu – București:

Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7083-0

I. Ciobanu, Andrei

821.135.1

CUVÂNT ÎNAINTE

Probabil te întrebi de ce am scris această carte. Uneori și eu o fac. Niciodată nu a fost vorba de răzbunare sau de dorința mea de a demonstra ceva. Cred că cea mai corectă explicație este că „pur și simplu s-a întâmplat“. Eu cred că lucrurile mișto au loc atunci când nu le plănuiești și le lași să se întâmple.

Nu mă consider un scriitor și nici nu voi fi vreodată. Eu sunt comediant. Nu am stat niciodată să mă gândesc „Știi ce-ar trebui să fac eu? Să scriu o carte“. Mai degrabă, din greșeală, am scris pe Facebook la un moment dat o chestie pe care am pățit-o cândva și oamenilor le-a plăcut. Postarea aceea a devenit ulterior primul capitol al poveștii. Și toată lumea mă întreba ce s-a întâmplat în continuare. Și uite așa, am mai scris o postare. Și încă o postare și încă una și... așa au apărut primele 12 capitole. Abia atunci m-am gândit că ar fi bine să le pun laolaltă și acela a fost momentul în care mi-am asumat povestea și am conștientizat ce impact are.

Și uite așa, *Suge-o, Ramona!* a ajuns să fie citită de o grămadă de oameni pe net și a ajuns viral. Și pentru că mulți s-au plâns că le-a fost greu să citească online și pentru că la fel de mulți mi-au spus că le-ar plăcea să o aibă în bibliotecă, am decis să o public.

Cu toții ne amintim de prima iubire adolescentină care ne-a făcut să suferim pentru că nu ne băga în seamă și nu împărtășea sentimentele inocente pe care începeam să le nutrim. Ei bine, Ramona este acea persoană pentru mine. Dar la noi, lucrurile au durat mai mult decât doar perioada liceului și, pe rând, ea a devenit obsesie, pasiune, suferință și bucurie. Poate fără să-și dea seama, femeia asta mi-a modelat caracterul și m-a făcut să devin ceea ce sunt. Nu știu dacă ai pățit vreodată să urăști atât de mult pe cineva încât să simți că nu poți respira fără acea persoană. Paradoxal!

De ce să citești cartea, te-ntrebi? Păi, e simplu. Din două motive:

1. Pentru că e ușor de citit și pentru că este semi-amuzantă. Și în unele capitole ai niște melodii sugerate pe care să le ascuți în timp ce citești ca să intri mai bine în stare. Sunt exact melodiile pe care le ascultam eu pe repeat, în timp ce scriam cartea.

2. Pentru că dacă ai ajuns să citești asta, probabil ai cumpărat-o deja, deci ai dat banii. Așa că, măcar poți să te bucuri de ea.

În încheiere, vreau să-ți mai spun un singur lucru și te las să te bucuri de poveste. Din toate experiențele pe care ți le povestesc aici, eu am învățat un lucru foarte important: totul e bine când se termină c-o carte.

Spor la citit!

P.S. — Suge-o, Ramona!

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Acum câțiva ani, am pățit o chestie ciudată. Eram în liceu și eram foarte îndrăgostit de o fată. Bine, ea nu știa că eu exist în viața reală, pentru că relația noastră se derula mai mult pe mess. În sensul că eu îi recomandam filme și ea mă mai băga în seamă doar când se certa cu iubitul, prietenele nu erau disponibile, maică-sa era la cumpărături și câinele ei dormea.

La un moment dat, s-a întâmplat să fim invitați la aceeași petrecere, la aniversarea unui prieten comun, la o cabană. Știam că ăla e momentul meu și eram conștient că e ori atunci, ori niciodată. Mi-am pregătit replicile de acasă, știam exact la ce oră o salut, la ce secundă să o întreb ce face, în ce punct al serii să o iau la dans, în ce moment să o sărut, când s-o iau în brațe și mă vedeam deja urcând scările cu ea, în grabă, căutând o cameră liberă pentru a o face femeie cinstită.

OK, toate bune și frumoase, am ajuns acolo, s-a făcut seară, am început să dansăm, să bem shoturi de tequila, să ne pipăim și totul mergea bine. Devenea din ce în ce mai clar că urmează să o am în acea seară. Dar, după cum știm cu toții, norocul nu ține niciodată cu cel care vrea să fută, așa că s-a întâmplat următorul lucru: eu am decis că trebuie să merg până la baie și din momentul acela s-a dus dracului totul. Am intrat acolo și când

senzorii mei olfactivi au trimis spre creier informația conform căreia în acea toaletă mirosea ca și cum o măsea din aia stricată, care pute, s-ar fi bășit, am vrut să ies cât mai repede. M-am apropiat de ușă și în clipa aceea cineva a ciocănit. Nu știam ce să fac: dacă ieșeam atunci, ar fi părut că eu m-am bălegat ca vaca și picam de prost. M-am uitat în WC și acolo pluteau nepăsătoare câteva boțuri de rahat care se uitau zâmbitoare la mine.

Am mai așteptat câteva minute, iar când am văzut că nu mai bate nimeni în ușă, am decis să o deschid și să mă duc să plâng sub duș. Dar când am ieșit din baie, în fața ușii aștepta Ramona (era cu încă o prietenă, îți dai seama că nu avea cum să se pișe singură), petala mea de trandafir, adierea mea de primăvară și totodată femeia pe care nu aș mai fi văzut-o niciodată goală dacă ar fi intrat în baie. Am luat-o de mână și am dat să plec de acolo cât mai repede, ca să nu o las să intre și să vadă monstrul care plutea letargic în budă.

Dar cum mă îndreptam eu spre ea și ea spre baie, un prieten de-al meu a intrat în toaletă. După ce a suferit un mic atac cerebral, a început să urle:

– Băăă, veniți toți să vedeți cum s-a căcat Ciobanu!!!

Acum, după mulți ani, când am ajuns vedetă și filmez spectacole pentru televiziuni, oamenii cumpără bilete ca să mă vadă și alte chestii din astea, cred că e momentul să-i transmit Ramonei că ar fi trebuit să mă fută în seara aia fiindcă azi s-ar fi lăudat cu asta.

CAPITOLUL 2

Ca să înțelegi mai bine aventurile mele înainte să îți le povestesc, trebuie să mă însoțești puțin pe cărarea amintirilor. Așadar, îmi aduc aminte de un moment de printr-a șaptea. Pe vremea aia îmi plăcea foarte mult de o fată. Nu aveam curajul să i-o spun și mai multe luni am ținut acest secret doar pentru mine. Însă, la un moment dat, am decis să îi mărturisesc și ei ce simt și să sper că și ea simte la fel. Am mers la ea la bancă și mi-am deschis sufletul. Mi-a răspuns că nu îi place de mine pentru că sunt urât. Ca să fiu sincer, nici ea nu era tare frumoasă, dar era prima din clasă căreia îi crescuseră țâțele. Refuzul ei m-a durut foarte tare și atunci mi-am promis că am să fac tot posibilul să reușesc în viață, astfel încât să am doar iubite, dacă nu frumoase, măcar superbe.

După aia am plecat la facultăți în orașe diferite, iar acum ceva vreme am văzut la ea pe Facebook că s-a logodit. Am fost curios să aflu cum arată norocosul și am văzut că e la fel de frumos ca o pungă de la Kaufland. Era mic, gras și roșu în obraji. Iar apoi m-am gândit la fetele cu care am avut eu contact în toți acești ani și am realizat că atunci, demult, plăcându-mi de fata aia, nu credeam că pot mai mult.

După zece ani, vreau să îi mulțumesc Ramonei că mi-a tăiat cu iataganul aripile unei iubiri infantile, ca să înțeleg că în viață trebuie să-ți dorești mereu mai mult și să nu te mulțumești cu un lucru doar pentru că e la îndemână. Iată un moment de sinceritate, probabil că rezumatul acestui discurs sensibil este acesta: Suge-o, Ramona! O să faci copii urâți pe care nimeni n-o să vrea să-i fută. Nimeni. Niciodată. Poate doar din milă. Sau pentru bani.

CAPITOLUL 3

Mă pregăteam să mă duc să îmi încerc norocul cu Ramona. Era pentru prima oară când îmi făcusem în sfârșit curaj să o invit la un cico. Eram în fața ușii ei, transpirat din cap până în picioare. Nu avusesem niciodată asemenea emoții.

Sora ei mi-a deschis și am intrat în casă. Am întrebat dacă Ramona e prin preajmă, iar răspunsul negativ putea fi considerat un semn că ar fi trebuit să plec dracului de acolo cât mai repede. Dar nu am făcut-o. Sora Ramonei era mai mare decât ea, o brunetă cu ochi verzi și sânii mari, care se învârtea în cercurile ăloro populari, nu prea aveam eu des ocazia să stau de vorbă cu ea. Era genul ăla de fată care părea aproape curvă, doar uitându-te în ochii ei puteai să îți dai seama că o excită chestiile neortodoxe. Lucrul ăsta avea să-l regrete un pic mai târziu. Plus că ea și Ramona nu se prea înțelegeau pe vremea aia.

Ea avea o oarecare slăbiciune pentru mine; eram destul de inteligent (în comparație cu băjeții plini de bani cu care era ea obișnuită). Am stat de vorbă puțin despre una, alta, iar la un moment dat, dintr-odată, m-a întrebat dacă mai sunt virgin. Eu m-am fâstâcit, m-am înroșit și bineînțeles că nu am știut cum să reacționez, iar ea mă privea și zâmbea. Avea un zâmbet pervers, dar totodată inocent și niște dinți albi și frumoși. Mi-a